Malý vítr - Tomáš Klus

Malý vítr, ještě ne dost starý na to,
aby sílu, co má, moh srovnávat s tátou.
Ráno zved se a vál městem jižní branou,
od lidí se držel stranou, neb ho matou.

Pak se nad náměstím vznes,
foukal tak, až pouštěl děs,
a děsně rád by, kdyby fotr to viděl.
Že se tady přestal bát,
že jak cítí, že chce vát.

A kdekdo divil se tomu, že pak odvanul domů.
Vždyť tam, kde mluví se tiše
byl slyšet.
Vaň, přece—duj ještě chvíli,
to my si tě vymodlili.

A co já.
When always Dajána.